

ÖZGÜRLÜK VE

MELEK BİRSEN HOŞVER

"Haraket Türkiye ve dünya genelinde çok önemli bir yer ifade ediyor. Emperyalizmin kımolanak ve Saldırılarına rağmen insan iradesinin üstünlüğünü gösteriyor. Devrim hedefiyle yola çıkmış, halkı bu savaşa katmak, bu savaşın bir parçası yapmak büyük bir ıddıdır. Haraket bu ıddının kendisidir. Ben için tüm çirkınlıklere, Disliklere, Soz kültüre karşı kendi benliğine, insanlığa kendi onuruna sahip çıkmayı ifade ediyor. Geleceği paylaşımı ifade ediyor. Yeni insanı, sosyalist insanı yaratan ve yaratacak olanıdır.

Haraket benim için özgürlüktür "

Melek Birsen Hoşver, parti'mize olan duygular ve düşüncelerini böyle dile getiriyordu. Sıradışı bir yaşamı vardı. Melek'in... inisi, çıkışı, derslerle dolu bir yaşamı...

Aslen Rize'nin Pazar ilçesinde doğdu Melek Birsen... Kar halkının kızı, olarak sözlerini dünyaya açtı... Fay bahçeleri arasında büyüdü. Büyüdü ve gün geldi oda çay topladı, Çalıtı, Çabaladı. Yoksulluk alın yazısınıydı bilemiyordu ki bunu çok da düşünmüyordu. Sonra ailesi İstanbul'a göç etmesiyle beraber İstanbul'u tanıdı. İstanbul'da Savaşlandı... Arkadaş çevresi hep erkeklerden oluşmuş. O da zamanla erkek gibi giyinmeye başlamış. Bir deri Çeketi varmış, yırtılmadık yer kalmamış, kirden Pastan giyilecek gibi değilmiş. Melek bu deri Çeketi çok severmiş. Annesi Göpe bile atsa gider Çöpten çıkarmış, yine giyermiş. inatını inatmış...

Küçük, zararsız birde Çete kurmuşlar mahallelerinde. Çocuklara yardım ederlermiş. İstanbul Sokaklarında nasıl dolastıklarını, sinamaya sık sık gitmelerini, paraları bittigi için Goldan geçen bir adamdan para istemelerini anlatmış Mafus'da Goldastlarına, deli dolu geçen günlerini...

Sengül YILDIRAN... Bu isim Melek için Yeniden doğuşun anlamı belki de... Arkadaşlıkları Lisa yıllarına dayanıyor, Sengül devrimci iken Melek "Zararsız Çetenin" liderliğini yapıyor. Sengül ü çok seviyor. ve değer veriyor Melek... Ona bir zarar gelmesini istemiyor... Devrimcilikten vaz geçirmeye çalışıyor, itina etmeye çalışıyor...

yor... Ama Sengül 93 Yılına Nisanın son günü bir akşam vakti katledi-
ldiğinde Melek'teki değişim başlıyor: Sengül hemen önünde duru-
yor, ona bakarken belki yüzlerce defa intikam yemini ediyor... Sengül
ün soldaşıyla beraber slogan atıyor, marş söylüyor Cemazâterinde.

Ankara Gençlik İçerisinde forumdan foruma, anfiiden anfiye,
mitingden eylemlere kadar her yerde Melek Birsene vardır. Gençlik
Gösküsünü, DEV-GENA'li oluşunu her zaman hissediyor yüreğinde.
"Bizde gençlikteniz. Gençlik gençliğe sahip çıkar. Biz her ne kadar dağ-
lara çıktıkça da damarlarımızda gençlikkanı doluyor, deli deli atıyor.
Yani her zaman her yerde gençliğiz .." diye anlatır bir mektubunda.
Her zaman bu gösküyle yaşar ve tutsak düşer Melek, yıl 95 tir...

Tutsaklık Melek Birsene'de dumsuz bir dönemce yol açmamış, ak-
sine düşman gerçeğini, savaşın şehinde, kırdı ve hapishanede de sür-
düğünü, örgütlü olmanın gücünü bilince çıkarmasını sağlamıştır. Uluca-
lar Hapishanesinde bu kısa süreli tutsaklığı, Melek Birsene'in devrim-
çilik yaşamında sıçrama tahtası olur.

Bir soldaşı bu süreci şöyle özetler: "Melek'in ilk dikat çeken
yanı acıklığı ve samimi salklaşımıydı. Gölñihal'le arasında sessiz ama
güçlü bir bağ vardı. Gölñihal onun ottığı her adımda yerinde duranı-
yordu. Melek ısıt ısıt gözleriyle hayecanla öğreniyordu. Tahliye olurken
"Gözünüz arkadakilmasın" demisti. Disarıdan ilk selamı gelince
Gölñihal çok sevinmişti. "

Kısa tutsaklığı bittiği gün and içerek özgürlüğe adımını atıyor.
Av'de bir süre bekladiktensönra - bu bekleme süresidir - tekrar
Ankara Gençlik içerisinde yer alıyor. Ankara'da onun için farklıydı
ama ilde İstanbul dardı. Sokaklarına, boğaza Sahil kenarına kula-
balığına Vurgundu İstanbul'un. İstanbul dışınca o bol renkli gözleri
daha bir güzel parlardı. Tv'de İstanbul çıktığında kıvrılır ronzası-
da sessizce izlerdi - Kim bilir o zaman yüreğinde hangi fırtınalar
kopardı. Ankara Gençlikten 96 ölüm orucu sürecinde
Tayad'lılarla beraber hareket ediyor. Ve Dağlar... Dersim dağlarına
adım atıyor...

Bir soldaşı Dersim'e ayak basarını şu sözleriyle anlatı-
yor Melek'in: "Rizeli meleklerle ben, bu aşamaları hep beraber

yaşadık. Ankara gençliğeyiz. Umudumuz Karadeniz dorukları ama ancak bir yol aldık, az gittik, uzgittik, bir baktım Dersim'e getirilmisum. Galmişum artık deyip kaldımda bir baktım aynı bulmadan bir yaz vakti közlerin başında muhabbetleyken bizim giz gelmiş. Tabii diyemedim, ee siz senin için nedir burada..

Karadeniz dağlarına Sevdalı Melek'imiz Dersime ayak basmıştır... "Dersim'e sefer olur, zafer olmaz" sözü dağların heybetinden, Şuhanların cesaretinden ileri gelir. Seyit Rıza'lardan bugüne silah tarakaları susmamıştır Dersim Dağlarında... Görkemli direnişlerin, büyük zaferlerin yaratılmasında büyük bedeller sonucu olur... İhanetin ve Kahramanlığın iç içe yaşandığı Dersim'de Karadenizli bir cephe'li olarak silahını kuşanır Melek... Halk Kurtuluş Savaşının büyüklüğü ve şökemi bir yangıyla buradadır. Türk-Kürt-Arap-Laz-Çerkez milliyetinden yoldaşların omuz omuza karışarak tüm dünyaya birlik, beraberlik, kardeşlik, yoldaşlık duygularını savışarak yaşatmasıdır... Asimile edilen, yok sayılan halkın evlatları nelesi nelesi başarmıştır bu ülke topraklarında.

"İlk gece sözlüğünün üstüne oturarak kumyer camlarını. Görmeye soruyosayor. Bakınca sözlüğüne o bel renkli sözlüğüne hiç bir sorun yoktur dersin çünkü Cam gibi Pimil Pimil. Ama bozuktu sözlüğü ve sözlüğü olmayınca görmekte sorun yasuyordu. Dağlarda zorluklar yasuyor, sorunlar yasuduğı süreçler oluyor. Ama hiç birşey onu Savaştan uzaklaştırarak kadar alıkoymuyordu. Hep böyle kalmasını her koşulda acıyla samimiyetle içindekilerini, yaşadıklarını söylemeyi biliyor. 18 aylık bir dağ sürecinden sonra tutsak düşüyor. O gün içeri girdiğinde de sıkıca sarılmıştı. Dağ kokusu henüz gelmemişti üzerinde. Hızla kitap okunmaya başlamıştı. İlk günleri aklıma geldiğinde hep ranzasında oturup kitap okuyuşuyla dâşlıyorum. Öyle çok kitap okuyorduk ki hemen hemen okumadığı kitap yok gibiydi. Sinamada öyle. Öyle çok sinamaya gitmiş ki bütün filmleri biliyorduk. Bileniyordu bize bu işidir, izlene bilir falan diye. Birde devrimden sonra yönetmenlik yapacaktı, hepimize bir rol bulmuştu. Kimimiz başrol oynuyorduk ona göre, kimimiz karakter oyuncusu. Hepimize yöneteceği sinamada bir rol vardı yani. Basına sürekli bir sapka takardı. Fu öngüden yapılmış küllahlardan, Sakarlığına değinmek hiç olmaz, onun hoş, tatlı, bir sakarlığı vardı. Goga zaman kendine zarar verirdi. Mesela elektrik ağının fişine takılır, taki farkedin aeye kadar ağağıyla sürtüklerdi. Öcuğı. Kah kahadan duramazdı ki. Bizde o an katıldık ona.

Birgün sofrada ona takıldım, beni kucağına aldığı gibi taşımaya başladı. Havalandırma kafasına getirdiğinde ikimizde gülmekten ölmüştük. Düştük yere - Çok üzülürdü beni düşürdüğü için. Balıyıcı kotuma, yüzümüne bir şey almış mı diye. Gülmekten bir şey de diyemiyor kimse. Anadan iki gün sonra dizkapığında kocaman bir morluk olduğunu gördüm. O düşmeden kalmıştı. Sorduğumda "seni düşürdüğüm için öyle korktum ki bir şey olacak diye, bu yüzden kendi ağrım hiç aklıma gelmedi" dedi.

Bazen havalandırmanın bir köşesinde oturur, Saatlerce kitap okurdu; yada gazete. Ya da elinde dosya bir elinde kalem kafaşında sarı kâğıtlarla dersim sürecini yazardı ranzasında. Havalandırma da halay çektiğimizde hep ensana geçerdi. Son günlerinde şöyle demişti; "zafer halayında yarımı boş bırakın". 19 Aralık gecesinde onun Sesiyle uyanmıştık. Gelenleri nöbette olduğu için ilk karşılamıştı. Daha sonra hepimiz ayrı mekanlara konulduk. O Eylem'in (Yeşilbaş) yanındaydı. Eylem'in anan erimesi onu oldukça etkilemişti. Bir araya geldiğimizde Eylem'i anlatmıştı sık sık. Özellikle onun sözlerindeki Pariltıdan ve Çok huzurlu, rahat olmasından bahsedirdi. Eylem'i götürdüğülerinde hüzünlü bir sestonuyla "ona bir daha getirmeyeceğiz biliyor musunuz" dedi. Sonra mekanı değişti. Yine yolculuğu çıkantların yanındaydı. İki de Corbaci çıkmıştı yanından. Ama onun için hiç önemli değildi. Onarıda yanlarından aldıkları sonra iki kişi kalmışlardı. Gün başı havalandırma da kalıyordu, Serüvençileri söyledirdi bazen. Bazende kendi yorumuyla arabesk söyledirdi "bir gündecess, gündesiii...,, dedi. Ya da bir Türk filmi canlandırırdı "N'agir, Necla, n'elamaz, napamazsın manı mana" dedi. Hemde bangır bangır bağırarak.

Bir duvar ötemizde sürekli sohbet ediyorduk. Yende çişikliği sırasında onlarla yanyana getirilmiştik. Sıkıca sarılmıştık. Bir birimize hepimiz. Ama bizim tatlı sakarımız yeni yapılan yerlerde ilk gün Pencereye çıktığında pencere önünde bir parcağı aşağı düşürmüştü. Yine aynı gün aldığımız Çek - Pas sopını kırılmıştı. Üstelik henüz parasını vermek üzereyken. Gözlerini Gevinmeyi de ihmal etmiyorduk bu arada. Bir Gevinir sözlerini sonra arkasından kocaman bir kahkaha atardı. Küçük küçük çarpalar yapardı. Oysa Nelek daha önceden bir işle todk. ilgilendi mi cam sıkıntısı yaşardı. Şimdi ise Saatlerce ranzasında oturur çarpı örendi. Bir yandan da haber bekliyordu. Yüreği hoplaya hoplaya gelecek haberi bekliyordu. Sık sık "acıba ben olacak mı-

ym "diyordu. Haber geldiğinde heyecandan elleri titremiş, kıp kırmızı olmuştu. Duramamıştı yerinde o gün.

Başlayacağı gün 26 Eylül'dü. 26 Eylül ulucantar demektir, Ankara demektir. Ve anlamında onun için başka bir anlamı vardı. Hepimiz o güne kadar bir şeyler hazırlamaya başladık. Hazırladıklarımız hep onun sevdiği şeylerdi. Gizli gizli yapıyorduk. O gün geldiğinde tören başladığında bir hamsi gibi kıpır kıpırdı. Bir tırnaklarını ağzına götürüyor, bir sözlerini çeviriyor, bir gülüyordu.

On başladığında gök yüzünde iki kuş süzülüyordu, hemen üzerimizde, bizde göstermişti. O gün birde dostlardan biri başlıyordu. Bu nedenle anlamlı olmuştu onun için. Yine bizi güldürmüştü o an. Dostların sunucusu "Bir şey diyormusun Melek!" "diğince Melek gayet sert bir şekilde "Hayır.... Yok...." dedi sonunda bize dönerek "Benim salıba bir şeyler de mem gerekiyor değil mi?" diğince "Evet" dedik. Dostlara iki cümlede de bir şeyler söylemişti. Törenden sonra gözlerini bağlamış yukarı çıkarmıştı. Yaptığımız hediyeleri gördüce tek tek hepsine bakmış ve teşekkür etmişti. Sonra onları kendi elleriyle asmıştı uygun gördüğü yerlere. Sadece 20 gün kaldı yanımızda. 20 günün sonunda onu aldılar bizden. Önce yakın bir yere koydular seslerimiz ulaşırıyordu azaman. On bize marş söylemişti, bizde ona söylemiştik. O gün "Eşkiya dünyaya hükümdar olmaz" türküsünü istemişti bizden. Kendisi de "Örse çekic vuruyoruz" marşını söylemişti güb bir sesle. Fazla bırakmadılar yanımızda alıp uzaklaştırdılar. Ona dan da Gök uzaklarda sesi bozen geliyordu. En son gece "Fırına olanlara rüzgar neylesin" marşını söylemişti.

Yoldaşlarının yanında rahat, doğal bir yaşamı, renkli bir kişiliği vardı. Melek Birsen'in.... Asimile edilmeye çalışılan bir halkın kızıdır, Yıllarca İstanbul'da kalsada kültürelüne bağlı kalmaya çalışır. Bunu bir Parçada da başarıyor. "Laz'ım. Lazcanın kafasını gözünü kırakıra konuşuyorum işte Karadeniz Türkülerini seviyorum, hem Türkçesini, hemde Laz'casını söylüyorum... Af, Cum, Sum, Oxho, Xut, asi, şkil... bunlar nemi Lazca, bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi. Parmak hesabı...//

Yediden yukarısı yoktur parmak hesabında... Yedi'ye "gönül düşürmüştür" ötesi yoktur.

"Her sürecin her zamanın güzellikleri ayrı ayrı hele şu ilinde bulunduğumuz günler. Bir çok duyguyu bir arada yaşıyoruz. Öylesi ne yoğun ve güzel başka ne diye bilirimki. -- Birer ikiser denken yediye dayandık, dahası da Yolda uzun bir kervan, yıldızlara doğru. Herkes -

Yıldızına değin koşuyor, yıldızımıza ---Enson İbrahim'imizin (Çarlar) ha-
berini aldık, hemde oralardan onurlandık, gururlandık. Naha fazla söze
gerek var mı? "

Yoktu...Kalmamıştı... Şehitler konuşuyordu... Şehitler düşmanı kes-
kutuyordu... Şehitliği engellemek için bir çok yol ve yöntemle basıyormuş-
tu. M. Birsen'e ise çok daha "özel" bir muamele vardı. M. Birsen ta-
mamıyla, tecrit ortamı içinde bulunuyor, Joldaşlarına ulaşması engelleniyor,
Mektupları imha ediliyordu... Melek Birsen'in yazmış olduğu notlar "Tarihçe
Belge" köşesinde yayınlamıştı... Bu notlarda Melek Birsen yaşadıklarını
anlatmaktan öte, direnişin gücünü, insan iradesini, istenildiğinde başarılma-
yacak hiçbir şeyin olmadığını bir kez daha kanıtlamıştır... Bunu Ba-
şarmıştır Melek... Hemde tek başına... Ama tek başınada olsa bir
örgüt olduğunun bilincinde, yalnızlıkta, Göküğü yaşayarak başarmıştır.
Şimdi M. Birsen'in Tercit'ten notlarına kulak verelim!

Tercitten Notlar

İlk not; "2.5 ay... Kafes gibi bir yerde..."

Uzun uzun bir zaman sonra sizlere seslene bilmek ne kadar gü-
zel ah bir bilerseniz. Ama geçen bu üç ayda hiç kendimi yalnız hissetmedim.
Her yanımdaydım. Ne olursa olsun her zamanda yanımda olacaksınız.
Onlar sanıyorlarki beni ayırarak örgütümden, partimden, Joldaşlarımdan
ayırabilecekler. Oysa ki ben her geçen gün daha çok Sarılıyorum, örgüt-
tüme, Joldaşlarıma. Hepinizi çok seviyorum. Ve tüm sıcaklığımı, canlılığımı
hepinize tek tek sarılıyorum. Sımsıkı kucaklıyorum.

Biliyorum bu üç aylık zamanda neler olduğunuzu merak ediyorsunuz. Aslin-
da için esas nokta şu, onlar sabırdıkça üstüme geldikçe bende onlara saldı-
rdım. Fiziki değil tabii, buraya yeni yere gelene kadar ziyaretçilerim çok o-
luyordu. Şimdilerde azaldı. Bende bol bol ajite yapıyorum. Çarçakten
o hallerini görecektiniz. Bayağı komikti ve ne yazıkki ben tek başıma
o kadar çok gülemiyorum. Yemekler bile getirdiler kapıma. Bir sürü
tekliflerde bulundular. Çok komik oluyorlar. Sizlerde oralarda yaşıyor-
sunuzdur zaten. Evet 2.5 ay revirde kafes gibi bir yerde kaldım.
Orası korkunaktı. Nefes dahi alamıyordum. Ama yanlış anlamayın ga-
yet iyiydim. Revirde ilk günler geceleri ölüp ölmediğime bakmak için
kapıyı açıp giriyorlardı. Bunun için epey arbede yaşadık. Erce yarı-
sı Sesim kınılıyordu. Ortalıkta hatta şu Nedim... (baş gardiyan)
beni dövmeğe bile kalktı. Bayağı heyecanlıydı. Sonradan vaz geçtiler.
Hemen her hafta Bakanlığa ve sarıcalığa dilekçe ile başvurudum.

Sonuç çıkmadı. Sonunda geçen hafta savcı ifademi aldı. fakat dedik: ben birşey yapamam yetkimdeği, infaz hakimliğine bas vur, bende onu danımıyoruz dedim. Ayrıca Naci'nin (baş gardiyan) hakkında suç duyurusu için ifade verdim. it it i iste, maksat uğraştırmak. Şimdi kaldığım yer daha iyi, hava ala biliyorum. İyiyim anlayacağınız. Sağlık durumumu merak ediyarsun biliyorum. Hemen Sadece galeyim. Gerçekten İyiyim. Şimdi-lerde sıvıyı biraz azaltmaya başladım. Eskisi gibi almiyorum....

Notlar sürüyor:

"Ben zaten örgütüm" diyorum.

Tabi çok fazla sorun var. Mektuplarıma engel olunuyor. Sadık abi-ye iki mektup yazdım. Hatta biri bombos sekiz sayfa idi. 1. Müdür Naci Yıldız göndermedi. Birde Galan konuşuyor. İki yüzlü bir adam. Ne mektuplarımı veriliyor, Neda gönderiliyor. Ailemden Gelen faksları veriyorlar sadece. Onlarda çok komikler. Eve faks cihazı almışlar. Sürekli faks çekiyorlar. Mektup için iki kez suç duyurusunda bulundum. Davam edecem. Gazeteci-Jazarlara da mektup yazmayı düşünüyorum. Bakalım gönderecekmi? Pek sanmıyorum ama! Kitap vermiyorlar yani bizim kitaplardan vermiyorlar. Beni tamamen kopartmak için uğraşıyorlar. Ben'e onlara "ben zaten örgütüm" diyorum. Hemen herşeyi kavsa dövüş aldım diyebilirim. Hatta bir ara bende de nasıl sans varsa kantin dilekçeleri bile kayboluyordu. Revirdeyken banyo suyu sorunda. Su akmıyordu. Bidonla su taşıdılar. Yani tam razelet. Artık Camasırtı yıkayamıyorum, Pantolon Kazak gibi ağır Camasırtıları. Yumusak Penye vb. Jıkıyorum. Bazen Ağneyerek sıkıyorum. Kirililerin size gönderilmemesini çok konuştum. Kesinlikle olmaz dedi 1. Müdür Naci Yıldız. Bak burası çok komik. Ta İstanbul'a eve gönderecekler kirilileri. Ağık gö-nüste annemle öyle karar aldılar. Tam Laz işi. Bu arada Samimiyeti bayagi ileletmiş. Annemle Lazca konuşuyorlardı. Kaçırılma meselesinde öyle olmuş. Başlangıçta ailemin haberi yok. Kendileri bizim buradaki örgütlülüğümüzü ve gücümüzü kırmak için yapmışlar... Ailemde Sonradan dilekçe vermişler. Hemde bir sürü...

"İnsan sesi iste."

Onlar böyle Saldırdıkça sizlere daha çok sanlıyorum. Ailemden ise hayatıma bu kadar karışıklıkları için çok sinirleniyorum. Beni çok kızdırıyorlar. Dilekçeyi geri almak gibi bir niyetleri yok haberinizi olsun... Yanımda iki türbanlı kız var. İyi kızlar, anlayıyorlar. Yanlız bizi çok merak ediyorlar. Ve öyle çok soru soruyorlarki. Saygı duyduklarını söylüyorlar. Hiç olmazsa konuşacağım birileri var. İnsan sesi iste...

Bende el işleriyle uğraşıyorum. Kendime bir bere ördüm. Kocaman bir şey. Şimdide Çarap örüyorum gismek için. Aslında ayalanmak için yapıyorum. İp vb. aldım. Küçük çaraplardan öncece ördüm. Sizde yapacağım ama kırmızı ipe bekliyorum. Hepinizi özellikle Fatma ve Feride'ye merak ediyorum. Özlem'in işi olmadığını söylüyorlar. Sürekli sizi soruyorum. Sayımlarda çok yanınızda olmak istedim. Hep bizim küçük canavarla konuşurduk. Gözümde titliyorsunuz. Hepinizi okudum öyledim ki tam diyordum birleşecez diye gördün mü nasıl ayrılık oldu.

Muharrem'i gazeteden öğrendim, biliyormusun. Birden öyle kötü oldum ki kendiliğinden çıktı. Gözümden yastır. Ah Muharrem ah diyip durdum. Sonunda kavuştum.

Biliyormusun bu adam bana zorla yemek yedirmekten bahsetti. Şu yasa çıkınca. Kesinlikle 1. Müdür Naci Yıldız.

... Benim hiç bir şeyden haberim olmuyor. Ne oluyor, ne bitiyor bilmiyorum. Artık bitiriyorum. Umarım bu mektup alinize geçer. ... evet bu kadar. Hıçsakalın. Kendinize çok iyi bakın, ben iyiyim. Onlara da hep böyle görünürüm. Bu Müdür (N. Yıldız) bana her şeyi yapar. Böyle dide zaten.

Her geçen gün daha da yaklaşıyoruz. Ve **BİZ KAZANACAĞIZ.**

"Direnış... Anahıtar sözcük o."

Katırıldığımızdan beri en çok tartıştığımız konu şu Soceler'i gelip öüp ölmediğime bakmaları yüzünden oldu. Gecenin bir yarısı bas bas bağırdım. Öncece harp ettik bu konuda, komik olanda ne biliyormusun. Bir gece en fazla rahatsız ettikleri gece Ciddi Ciddi saatte bir geliyorlar. Kavga kıyamet o arbede de o zaman olmuştum. Baş Gardıyan üstüme yürümüştü. Tüm suftıklarına korsin her seferinde kendimi öyle güçlü hissediyorum ki. Öylesine refleksten karşı çıkıyorum. Sanki kendiliğinden duyuyor. Hemen tepki hazır. Bende kendi kendime diyorum Melek sen eskiden böyle değildin. Direniş Anahıtar sözcük o. Direniş insanı öyle güçlü kılıyor ki. Onlar sana her şeyi sapa bilir. Ökürsebir fiziki anlamda her şeyi yapabilir ama içindeki beyindeki, yüreğindeki gücü alamıyorlar. Bu da dar gibi yapıyor insanı. Hani perspektiflerde hep derdik yalnız Kula biliriz vb. Tek başına örgüt olmak... hepsini başına gelince anlıyorsun. Herkesi yanımızda hissediyorum. Hatalarım oldu tabii. Ama ne bileyim işte ben direnişte çok güçlüyüm. Ne yaparlarsa yaparlar.

... Yazabildiğim çok yazmak istiyorum. Ne olur ne olmaz. Yalnızken

hiç yazmadım. Götürülürse onların eline geçecekti. O yüzden. Ama dedim ya hep sizlerle konuştum. Bazen öyle duygusallaşıyorum ki. O zaman kendimi çok garip hissediyorum. Geçmiş, şehitlerimizi, Göbce ise hiç sorma, çok kötü oldum. Evet biliyorum beni çok sevdi. Ondan eskiler aklıma geldi. Bir hoş oldum işte. Ordu'da çatışma diyince aklıma hemen Gökçe gelmişti...

"Ölmek o kadar kolay bir zanaat değil mi?"

Son zamanlarda böyle unuttular sıklıkla. Yalnız kalmaktan kaynaklı da olabilir. Neyse. Cuma günü epeyce kalabalık geldiler. TTB doktoru, Sağlık Bakanlığı'nın doktoru, buranın doktoru, müdürler, tabii T. Müdür. Muane etmeye geldiler. Kabul etmedim. Sizin yanınıza gelmek istediğimi söyledim. Yalnız başıma kalamadığımı, banyo yapamadığımı vs. Söyledim. T. Müdür anlamış durumda yalnız kalamayacağım konusunda, ama sizin yanınıza vermek konusunda hala aynı şeyleri söyledi.

---Kendimide iyi hissediyorum. Zaten iyi olduğumu söylüyorlar. Kafam vs. gerinde gezip doluyorum. Hatta pek dinlenmiyorum bile. Sizin yanınıza verme olasılıkları daha yüksek gibi. Neyse Allah belalarını versin. Ne yaparlarsa yapsınlar. Zaten kaçırıldığımdan beri hergün götürülme durumu ile yaşadım. Eşyalarım bile topalalarda hepsi derli toplu. Her an operasyon hazırlığı içinde geldi diye bilirim. Sonunda geçenlerde ulan dedim ne yaparlarsa yapsınlar nedir bu? Yanlış anlama öyle kendimi siktığım falanda yok ama ne bileyim işte. Anladım değil mi na demek istediğim. Aslında sizlere anlatmak istediklerim çok fakat kafamı bir türlü toparlayamıyorum. Hep sizinle konuşuyorum. Öyle içimden sesleniyorum. Hislerimi, duygularımı döküyorum sizlere çok bunaldığım, sıkıldığım zamanlar oldu. Yeter dedğim zamanlar, neden ölmüyorum diye düşündüğüm zamanlar. Ama ölmek o kadar kolay bir zanaat değil mi. Hatta sıvıyı yavaş yavaş azaltırsam diye de aklımdan geçmedi değil. Ama yok öyle olmuyor sıvıyı azaltırsam götürürler. Bu kezde diri olmaya çalıştım sürekli. Hem zihin olarak, hem fiziksel olarak. Bazen öyle düşüncelerde öyle değişik yerlere gidiyorum ki. Şehitleri öğrendiğim de bir değişik oluyor o zaman aklımdan geçenler çok gezitli sizinle paylaşmak istiyorum ama dedim ya kafamı toparlayamıyorum. Her bir darafa dağılıyor. Yazıyı bitiriyorum ondan sonra unuttuklarım aklıma geliyor. Çok gülüyorum bu halime. Sizleri sürekli rüyamda gördüm, hemde hepimizi enson rüyamda gördüm.

Melek Birsen Ankara Numune Hastahanesine zorla müdahale amacıyla götürülmeğe çalışılınca tavır koyar, dicanır. Kaçırıldığını

kendi hücrelerine yakın olan pkk'lilara duyurur ama onlar bir sonraki güne kadar beklerler, haber verdiklerinde "eylem yaparlar" diye düşü- nüler (!) Ankara Numune Hastahanesine götürüldüğünde 3 gün su ve şeker olumunu keser Melek Tavrı örnektir, Kahramanca'dır. Son onlarına kadar bilinci' açıktı. Bir yoldaşı mektubunda şöyle anlatıyor Melek Birsen'in son anlarını;

" Hastahane'de son anlarında Halime (F. Tokay Köse'nin Abı) yanın- daydı. Bütün gün kusmuş. En Son Halime üstünü değiştirip yatırmış, biraz rahatlamış. Akşam akbaba'lar fark ediyor. Müdahale için almaya gel- diklerinde Melek hedefe varmış. istediği gibi ayakta-bilinci açık. Ölümsüzleşmiş... "

Onlar ki

Bugdayın sarısından

Kavganın yarısından dönmədiler

Onlar ki Yurdumuza

Gam kokulu omuzlarıyla

Güneşi serdiler

Yola çık acılara dalma

Alnını dağ Serinliğine yasla

Unutma,

Bütün sokaklar kent meydanlarına akar

Bütün ırmaklar denize akar

Ve makinalar, tarlalar, insanlar

Onlar

Hep senden yana

Onları unutma, utandıırma ---